

»Pridi gor!« je ponovil bogovec. Odvrnila je, da je ne bodo pustili.

»Saj so te v molilnico,« je odgovoril in je šla. Vzel je kruha in ostanke svoje

SASA ŠANTEL.

večerje in položil na mizo. V obrabljen vrč je natočil še vina h kruhu in čakal. Ko je dolgo ni bilo, je nemirno odprl vrata. Stala je pred njim. Ni si upala vstopiti sama. Ko je bila v sobi, mu je trenutno prevzel vse vzdušje zoprni vonj njenih mokrih in parečih se cunj. Odstopil je, čim dalje je mogel, in rekel trdo:

»Jej pa pij!«

Žena je stopila k mizi — in jedla stoje. Iz kril, ki jih ji je bila napojila rosa, se je voda nabirala ob njenih nogah. Lahna obleka ji je vlažno ležala na bohotnih ramenih, da je v bogovca rastla bolest njenega nemarnega telesa. Občutil je zoprno:

»Pravo prase, a srečno. Uživa in ne ve, da je smrt.«

Trdo je vprašal:

»Čigava si?«

Zastrmela je glupo.

»Kdo je tvoja mati?« je vprašal jasneje. Zmedla se je. S polnimi usti je skušala povedati:

»Marjeta kakor jaz. V Kranju je služila. Dala me je v rejo.«

Bogovec je sovražil:

»Baronica Jezabela! Za tvojo oholnost tole ženo tu bi ti pokazal za priliko in znamenje prave babelske hčere. Po štirih kakor prase naj bi hodila pred teboj, da bi te vprašal: kdo so, ki so razločeni? Po delih jih sodi, stoji zapisano. Glej, ne vem,

ali ni bolj tvojim podobna nego mojim, ali je iz mojega Heinricherja ali tvojega Mercine.«

Zopet je pogledal na ženo in se umiril v bridkem usmiljenju. Sebe je karal za gnus, ki je plal iz žene.

»Zakaj sem ji bridek? Kaj more za to, da živi iz prasca in sle.«

Vprašal je trpko:

»Zakaj te tvoji ljubeji puste stradati? Ali si zbolela?«

»Ne maram jih več,« je odvrnila in mu poskušala pogledati v obraz. Pa ni mogla in je še topleje občutil:

»Saj ni nesramna, le glupa je. Kakor ščenè je plaha. Človeškega pogleda ne prenese.« Motril jo je in videl njene ozeble in gnojne roke, vse bedno siromaštvo njenih kril in cunj.

»Kako si nemarna,« je rekel »še obleči se ne znaš. Ali boš gola okoli hodila? Ali nimaš rok, da bi si zaslužila?«

»Nikjer me ne marajo,« je odgovorila.

»Poslom sem nadležna.«

»Kaj posli najemajo?«

»Branijo gospodarjem, češ, da sem nora,« je povedala. »Saj sem menda res.«

»Nisi, če veš, da si,« je odvrnil in velel: »Pij!«

Pila je. Bogovec je stopil k skrinji, kjer je hranil obleko in spomine svojih dveh žen in otrok. Segel je na dno in izvlekel svilen krilo svoje druge žene. Za poroko jo je nosila. Zdaj jo je vrgel na mizo pred nemarno in rekel:

»Tvoje rasti in pameti je bila. Obleci. Če je bila nekaj bolj čedna, ne boj se. Skromna si, omazala se ne boš.«

Ženi so se oči od začudenja razširile. Obraz se ji je spačil na jok. Z drhtečo roko je šla po dragem blagu. Jecljaje je spraševala:

»Gospod, zakaj —«

»Preobleci se,« je rekel bogovec in se obrnil v stran. Slišal je plahutniti njene mokre cunje na tla. Potem se je ozrl za njenim glasnim ihtenjem. Ležala mu je ob nogah in vpraševala:

»S čim bom plačala?«

Umel je njeno lotriško hvaležnost in vzkliknil jezno:

»Vstani! Nisem tvoj ljubej, da bi plačila iskal.«

Žena je vstala, strmela in trepetala. Bogovec se je umiril ob njeni gluposti in